

Isten a mi szabadító Istenünk, az Úr, a mi Urunk kihoz a halálból is.
(Zsoltár 68,21)

Mt 22,34-40

Amikor a farizeusok meghallották, hogy a szaduceusokat elhallgatatta, összegyűltek. Egyikük pedig, egy törvénytudó, kísérteni akarta őt, és megkérdezte tőle: Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.

Pénteken az Írások és Isten hatalmának megismeréséről volt szó Jézusnak a szaduceusoknak szóló válasza alapján. Ezek alapján mondhatjuk, hogy jogos a kérdés: Mi az Írások, a Szentírás középpontja? Mi az Isten akarata?

Tudjátok, hogy aki igazán mélységében ért valamit, az össze tudja foglalni, hogy mi annak a lényege. Erre utal ennek az írástudónak a – nem éppen jószándékú – kérdése is: „Na, ha annyira érted a Szentírást, akkor foglald össze a lényegét, te mucsaröcsögei barkács-rabbi!”

És Jézus szép türelmesen megválaszolja a kérdést, s összefoglalja a Törvényt a két nagy parancsolatban.

Ez nekünk is utat mutathat. Lehet, hogy úgy érzed, nem érted igazán a szentírást, nem érted, mit akar tőled az Isten. Indulj el Jézus szavain!

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Ez az első és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.

Különösen János írásaiban, az evangélium végén, Jézus búcsúbeszédeiben, illetve az egész első levelében elválaszthatatlanul összefonódik az Isten parancsolatainak megtartása, a felebarát és Isten szeretete: az tartja meg Isten parancsolatait, aki szereti Istent, és Istent úgy tudom szeretni, ha szeretem a felebarátomat.

Szeretteim, szeressük egymást, mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismerte meg Istent, mert Isten szeretet. Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy egyszülött Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala. Ez a szeretet, és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő

áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást. Istent soha senki nem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk. 1 Jn 4,7-12

Ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát. Azt a parancsolatot is kaptuk tőle, hogy aki szereti Istent, szeresse a testvérét is. 1 Jn 4,20-21.v

Isten és a felebarát szeretete olyan, mint a ki- és belégzés. Amikor Isten felé fordulok, amikor az ő szeretetében sütkérezek, az olyan minta belégzés: megtelek energiával. Amikor a felebarátom felé fordulok, az pedig olyan, mint a kilégzés. Azzal a szeretettel tudom őt szeretni, amit az Istentől kaptam.

Nem lehet csupán be, vagy csupán kilélegezni. Aki csak az Isten felé akar fordulni, teljesen elfordulva mindenkitől, az olyan mintha állandóan csak még több levegőt akarna a tüdejébe szívni. (egyébként pont ez történik a pánikrohamban: miközben úgy érzed, hogy nem kapsz levegőt, pont a túl sok oxigén, a túllégzés okozza ezt az érzést. Ezért kell ilyenkor zacskóba lélegezni, hogy széndioxiddal telített levegőt szívj a tüdődbe.)

Ha viszont nincsenek meg a belégzés idejei – amikor Isten felé fordulok, sütkérezek az ő világosságában – akkor nem lesz miből kilélegeznem, azaz szeretnem a felebarátom. A kiégés pont ezt jelenti egy segítő számára: többet adok, mint amit kapok, ezért kiürülök, elfogyok. Színtelenné, érzéketlenné válok.

Lássam meg a másokban azt az Istent, aki rám árasztja szeretetét, hogy én is tudjam, a magam töredékességével szeretni a másikat. Ahogy Jézus az utolsó ítéletről szóló példázatában mondja: *Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg.*

Nem könnyű a szeretet parancsa. ÉS Isten nem is várja tőlünk, hogy a saját erőnkől teljesítsük azt. A mi dolgunk az, hogy a magunk kevesét, mint a gyermek az ötezer ember megvendéglésekor Krisztus kezében adjuk. És akkor megtörténhet a csoda. A szeretet csodája.

Pál apostol így ír erről a korinthusi gyülekezetnek:

Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségetekből jusson minden jó cselekedetre. 2 Kor 9,8